meele, et tema nüüd oma kurwa meelelisele isale üht paremat elukorda wõis walmistada ja pidi walmistama. Ruttu astus tema koopast wälja. Wäljas oli senni raske kõue-pilwe tõusnud. Wälk paistis ja mürin kärgatas korraga, marutuul puhus üle saare, raske wihm woolas maha. Folker pidi koopasse tagasi pugema, kunni maru üle läinud oleks. Hirmuga mõtles tema oma ülsiku isa peale. Kuida wälkus hirmuwärin läbi tema keha, kui koduteele läinud ja selle uheti juure jõudnud oli, mille taga isa maja seisis! Majast ei olnud muud järel, kui kuumaw prügi-hunnik ja isa, waene isa, kes ennast ise aidata ei suutnud, oli langewa puru alla jäänud, oli ära põlenud. Järskus kurwastuses ja ahastuses langes noor mees muru peale maha. Nüüd oli tema aina üksi maa peal ja teda waewas mõte, et tema oma leidust peites oma isat oli abita jätnud. Kuumas palwes tõstis tema oma südant Jumala poole, oma pattu kahjetsetes. Seal ei olnud jo kedagi, kellele tema oma ahastust oleks kurta wõinud, kui kõikide nägija, kes aga ka kõikide kinnitaja on.

See oli üks raske elu, mis nüüd algas. Üksi istus Folker onnis, mida waewaga üles ehitanud, oma elu üle ja waadi mõistatawa pealkirja üle järel mõteldes. Tema rindus aga kinnitas

ennast nõu, mitte wäsida, kunni tema seda käsku, mida Kõigekõrgema juhatuseks pidas, ära mõistnud ja täitnud oleks. — Et tema ise selle pealkirja tähendust wälja arwata ei suutnud, siis wõttis tema nõuuks, oma waga ja targa sõbra Ansgari juures juhatust otsida. Sellepärast mattis tema koopa kinni, kus kulla-waat sees oli, ja kui kewadel Embeni kaupmehed jälle senna tuliwad, siis müüs tema kõik omad loomad nendele, wõttis natuke leitud kullast ja sõitis suurele maale, Ansgarit otsima.

Pea oli Lokkumi klooster leitud, aga wana munk oli suremas. Ansgar suutis küll weel leitud wara saladust ja pealkirjast kuulda, pidas ka kõiki Jumala juhatuseks, temal oli ka weel jõudu noorele mehele ära seletada, et õnne otsimine leitud wara mõistlikku tarwitamist tähendab, aga kui tema teise kirja tähendust arwas leidnud olema ja seda oma silma läikimisega noorele mehele näitas, siis wõis tema ainult weel ütelda: „Otsi neid . . .“. Heal waikis, mokad liikusiwad weel tasakesti; wana truuwi mehe silm kustus. Mõistatuse mõistmist oli tema teise ilma kaasa wõtnud.

Kurwa südamega saatis Folker teda wiimasele rahu-paigale. Nüüd oli kõik nõuu otsas, wiimane nõuuandja oli lahkunud. Tema kurwastus oli seda suurem, et tema wana munga silma wiimaselt